

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓)

พ.ศ. ๒๕๖๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
 บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๑๘ และ
 ให้ใช้ความต่อไปในแทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบบริบูรณ์แล้ว เป็น
 อันพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นงบประมาณที่มามีอายุครบหกสิบบริบูรณ์นั้น
 เว้นแต่ในกรณีความจำเป็นอย่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความ
 มั่นคงของราชอาณาจักร หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นแก่ราชการในด้าน
 การศึกษา หรือการพัฒนาประเทศ หรือเป็นกรณีข้าราชการพลเรือนใน
 พระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ซึ่งมีความจำเป็น
 เพื่อประโยชน์แก่ราชการในพระองค์ คณะรัฐมนตรีจะอนุมัติให้ต่อเวลา
 ราชการให้รับราชการต่อไปอีก คราวละหนึ่งปี จนถึงอายุครบหกสิบห้า
 ปีก็ได้

ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๒๑ แห่ง
 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไข
 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.
 ๒๕๐๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
 พลตรี ประมาณ อติเรกสาร
 รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สถานการณ์
ของประเทศอยู่ในภาวะที่มกักรอบด้าน และภาวะทางเศรษฐกิจของโลกที่กำลัง
เป็นอยู่ในขณะนี้กระทบกระเทือนต่อการพัฒนาประเทศชาติ สมควรที่จะเปิด
โอกาสให้สามารถใช้ทรัพยากรทางด้านบุคคลมาร่วมกันทำประโยชน์แก่ประเทศ
ชาติในด้านการรักษาความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือเพื่อประโยชน์ในด้
การศึกษาและการพัฒนาประเทศให้มากที่สุด แต่เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบัน
นอกจากข้าราชการพลเรือนในพระองค์แล้ว เมื่อข้าราชการมีอายุครบหกสิบปี
บริบูรณ์ต้องพ้นจากราชการ แม้ว่าทางราชการจะยังเล็งเห็นประโยชน์ของ
ข้าราชการผู้นั้นอยู่ก็ไม่สามารถจะเรียกกลับมาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้